

Foto: Peter Boer

‘Waar we maar konden hebben we haar ondersteund, maar het was Inge die in de regiestoel zat.’

Jan van Doggenaar over de euthanasie van zijn vrouw Inge:

‘Opeens zei ze: Ik wil toch zelf besluiten wanneer ik ga.’

Anderhalf jaar geleden overleed Inge de Witte (64) na een kort en hevig ziekbed. Toen de dood onafwendbaar bleek, sprak Inge de wens uit om via palliatieve sedatie uit het leven te glijden. Toch koos ze op het laatste moment voor euthanasie. Waarom precies? Haar man Jan van Doggenaar (68) blikt terug.

“Inge stond op haar 64e midden in het leven. Ze werkte als verzekeringsarts, hield van bewegen, zingen en sociaal bezig zijn. We waren net naar Amsterdam verhuisd, waar ze opgetogen over was. Na jaren in de hoofdstad, hadden we met onze twee kinderen een lange tijd in Leiden gewoond. Maar toen zij hun eigen weg gingen en allebei weer in Amsterdam belandden, besloten wij die stap ook te maken.”

“In de zomer van 2020 waren we ons aan het settelen op onze nieuwe stek, toen Inge tijdens het ontbijt een knobbeltje in haar nek voelde. Ze vertrouwde het niet en raadpleegde onze nieuwe huisarts. Die vond, naast de knobbel, ook een verdachte plek onder Inge's haar. Ze verwees Inge door naar de dermatoloog. Lichtelijk gealarmeerd ging ik mee. Omdat het middenin coronatijd was, bleef ik in de wachtkamer, maar de dermatoloog riep me al snel binnen. Ze had een sterk vermoeden dat de plek onder Inge's kruin een melanoom was. Nog diezelfde week konden we terecht bij het Antonie van Leeuwenhoek ziekenhuis. Daar werd geconstateerd dat het om een ‘bosbrand-melanoom’ ging. ‘Zo één heb ik nog nooit gezien’, zei de arts. De kans dat je een melanoom overleeft, is slechts 50 procent.”

‘De dood was bij ons geen taboe, we konden er goed over praten, ook met de kinderen.’

Hoop

“Nu, twee jaar later, kan ik zeggen dat de diagnose voelde als een auto-ongeluk in slow motion: je weet dat het de verkeerde kant opgaat, maar je kunt alleen maar toekijken. Natuurlijk klampten we ons vast

aan hoop. Er werd een behandelplan opgesteld: Inge zou eerst immunotherapie krijgen, daarna volgde er een operatie om haar nek en het omliggende weefsel schoon te maken.”

“Inge's eerste reactie was: ik ga het niet doen. De angst sloeg haar om het hart toen ze over de bijwerkingen las. Maar na gesprekken samen en met anderen, besloot ze er toch voor te gaan. We waren ons goed bewust van de kans dat ze het niet zou redden. Maar we wilden ons leven samen zo lang mogelijk rekken. Ons standpunt: we gaan het proces in en als het niet gaat, zijn we oud en wijs genoeg om onze keuzes bij te sturen. We zijn al jaren lid van de NVVE en vriend van het Expertisecentrum Euthanasie. De dood was bij ons geen taboe, we konden er goed over praten, ook met de kinderen.”

“Maar ondanks de immunotherapie bleef het melanoom groeien. De operatie werd vervroegd. Begin oktober werden er 79 aangedane weefsels weggehaald, vanaf het achterhoofd tot aan het borstbeen, inclusief een staande spier en de monnikskapzenuw. De wond was enorm. Maar Inge toonde zo'n wilskracht. Tijdens de revalidatie kreeg ze het zelfs voor elkaar om te gaan wandelen en fietsen. Tot een maand voor haar dood is ze voor alle behandelingen en onderzoeken naar het ziekenhuis gefietst.”

Restje moed

“Op een maandag in november startten de nabestralingen. Die vrijdag belde de oncoloog: op de MRI-scan waren uitzaaiingen gevonden in de longen, lever en hersenen. Nu is haar einde nabij, beseften we. Dat weekend was ik jarig. Normaal ging Inge in het bijzijn van de kinderen meteen ‘aan’. Nu zat ze in de hoek van de bank en zakte ze regelmatig weg. Ze was zo vermoeid. Ik heb een diepe bewondering voor hoe ze turbulente ziektemaanden heeft doorleefd, maar ik zag dat het niet meer ging. Met haar [Lees verder op pagina 2 >](#)

> *vervolg interview* laatste restje moed heeft ze toch nog een experimentele immunotherapie gedaan. Om tijd te kopen. Maar ook die sloeg niet aan.”

“De artsen in het ziekenhuis konden niets meer voor Inge doen en verwezen haar terug naar de huisarts. Die had tijdens de behandelingen telefonisch een vinger aan de pols gehouden en nam nu alle tijd voor ons. Ondanks de mondkapjes en anderhalve meter wist ze een warm contact met ons te leggen, knap vind ik dat. Behalve over praktische zaken zoals medicatie, bracht ze al snel Inge’s levenseindewensen ter sprake. Inge had een wilsverklaring van de NVVE, maar de huisarts vroeg of ze die nog meer schriftelijk wilde specificeren. Waar lagen haar grenzen? We waardeerden de aanpak van de huisarts: ze vroeg door, schetste de juridische en medische kaders waarbinnen ze van waarde kon zijn en liet de keuze verder aan ons.”

Liefst geleidelijk

“Anders dan ik, was Inge meer van de geleidelijke, palliatieve weg. Euthanasie vond ze te resoluut. Zij wilde liever het leven uitglijden als het ware. Die verschillen respecteerden we van elkaar. Maar de ziekte haalde Inge in. Steeds vaker raakte ze buiten westen. Ze verloor haar zelfstandigheid, had fulltime zorg nodig. Begin december zei ze opeens: ik red het niet meer, ik wil toch zelf besluiten wanneer ik ga.”

“In samenspraak met mij, de kinderen en de huisarts werd het euthanasietraject in gang gezet. De SCEN-arts kwam en was ook zo weer weg; dat Inge ondraaglijk en uitzichtloos leed was zo duidelijk. Inge koos de datum: 20 december. Maar op de 16e zei ze: kan het niet eerder? Ze kreeg

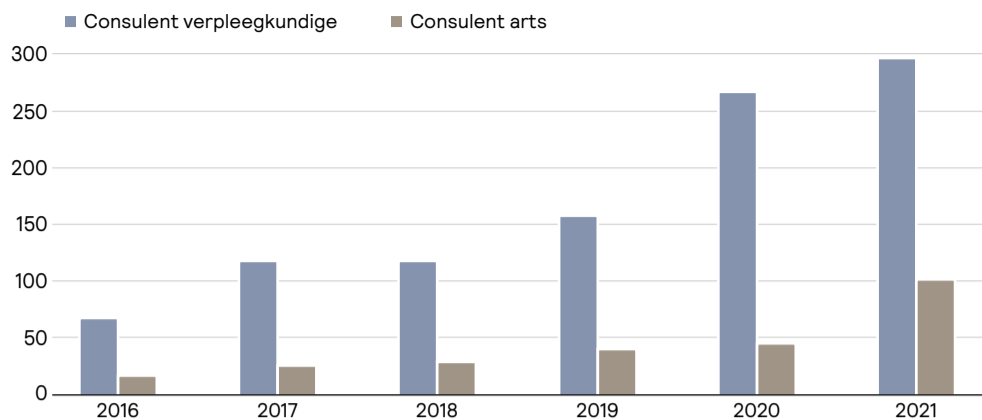
zelfs haar oogleden niet meer open, zo rap ging ze achteruit. De huisarts zegde toe de volgende dag al te kunnen helpen. En zo kwam de dood ineens drie dagen eerder naar ons toe.”

“De ochtend van de euthanasie nam Inge verzwakt afscheid van de nabije familie, ook van haar vader die dik in de 90 is. Begin van de middag kwamen de artsen. Met de kinderen en mij aan haar bed, zeiden we onze laatste woorden. Blijf je bij je besluit, vroeg de arts nog een laatste keer. Na Inge’s bevestiging was ze in een paar minuten weg. Afscheid nemen van je meest geliefde is zo’n enorm moment. Daar kun je je van tevoren geen voorstelling van maken. In een bad van liefde is Inge vertrokken, hebben we op haar rouwkaart gezet. En zo verwoorde zij het ook, vlak voor haar overlijden.”

Open gesprek

“Ik dank God op mijn blote knietjes dat we in Nederland een euthanasiewet hebben. Dat artsen beschermd worden voor hun hulp en dat er daardoor een open gesprek mogelijk is over levenseindewensen. Later sprak ik daar nog over met onze huisarts. Ik wilde haar zo graag bedanken. Ze reageerde: maar jullie hebben het als familie ook goed gedaan! Pas later beseftte ik wat ze bedoelde. Het hele ziekteproces zijn we blijven praten met elkaar, tot op het laatst. We zijn elkaar in alle schrik en verdriet niet verloren. De laatste drie weken zijn de kinderen thuis geweest om Inge mee te helpen verzorgen. Waar we maar konden hebben we haar ondersteund, maar het was Inge die in de regiestoel zat. Zij bepaalde haar grenzen en haar tempo. Zij bepaalde over haar leven. Daardoor is ze zo humaan mogelijk overleden.”

Aantal consulten door Expertisecentrum Euthanasie aan artsen per jaar

Forse stijging consulten

Met de hulp van alle vrienden zorgt stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie ervoor dat de consulent euthanasie kan blijven bestaan.

De consulent euthanasie van het expertisecentrum is een arts of een verpleegkundige die vragen van artsen en andere medisch specialisten kan beantwoorden. Ook kan de consulent de behandelaars advies geven of hen begeleiden in het euthanasietraject, net waar de behoefte ligt.

In 2021 werd de hulp van de consulent euthanasie 395 keer ingeroepen. Dit is een stijging van 28% ten opzichte van 2020. Het expertisecentrum liet voorheen een consultvraag door een consulent verpleegkundige beantwoorden, maar nu worden zowel consulent verpleegkundigen als consulent artsen ingezet, zodat het expertisecentrum beter aan de groeiende vraag kan voldoen.

Column

Leef mee met Willeke Stadtman, arts bij Expertisecentrum Euthanasie.

Krans

Laat ik haar Chantal noemen, 42 jaar jong, sinds 2006 lijdend aan Multiple Sclerose. In haar fraaie woonkamer is alles paars. En in haar slaapkamer is alles donker en paars. Je ziet er geen hand voor ogen. We mogen aan haar bedrand zitten. Zelf ligt ze onbeweeglijk op haar rechter zij met haar hoofd op een luipaardknuffel. Op de stoel naast ons een ambulante begeleider, gespannen, want je weet het nooit met Chantal.

Ze is zwak, doodmoe, heeft pijn, ze kan geen licht verdragen en ligt de hele dag in bed. Naast haar aandoenlijk netjes opgevouwen onderbroekjes, en op een bord een afgekauwd broodje. Warm eten krijgt ze niet, alle hulpverleners zijn afgehaakt, behalve haar fysiotherapeut, die trouw tweemaal per week haar schouders en nek masseert.

Alle hulpverleners zijn afgehaakt.

Een gesprek met Chantal blijkt een balanceract voor gevorderden. Er zijn veel vragen die verkeerd vallen, er zijn veel antwoorden die verpakt worden in opstandigheid en boosheid: dan schiet ze overeind, haar stem heeft wél kracht.

We worden op de proef gesteld, Edith en ik. Of wij misschien ook afhakers zijn. Of wij haar ook in de steek zullen laten.

Ze gaat opmerkelijk makkelijk akkoord met een consult van een onafhankelijk psychiater. Ons voorlaatste bezoek ontardt, zij wil 1 april, wij hebben dan een studiedag. Zij weigert elke andere datum: mogelijk is 1 april een uitgekende finale sneer aan het adres van haar moeder en broer, eveneens afhakers. Ze gedraagt zich respectloos, we trotseren verwijten, en in het oog van de storm kiest ze alsnog eieren voor haar geld.

“Euthanasie is een vorm van geweld en geweld is voorbehouden politie, het leger en de arts die zich aan de Wet Toetsing Levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (WTL) houdt. Het verlenen van euthanasie moet voelen als compassie en niet als geweld.” Er is bij Edith en mij wel compassie, maar geen affiniteit. We haken niet af. Op de dag van de uitvoering zit Chantal recht overeind in bed. Aan het plafond paarse ballonnen. Trots showt ze haar eigenhandig in elkaar gefröbelde grafkrans. Ook paars. De fysiotherapeut houdt haar hand vast. En wij zijn erbij.

Pieken en dalen in 2021

‘We wisten niet of dit het nieuwe normaal was.’

Net als in 2020 heeft de coronapandemie in 2021 en het eerste deel van 2022 impact gehad op het werk van Expertisecentrum Euthanasie. Het zorgde voor de nodige beperkingen en verhoogde de werkdruk voor collega’s. Sonja Kersten, bestuurder van Expertisecentrum Euthanasie, blikt terug.

“Het aantal aanmeldingen is ook in 2021 toegenomen en in 2022 zien we opnieuw dezelfde trend,” vertelt Kersten. In de zomer van 2021, toen veel van de coronabeperkingen werden losgelaten kwamen soms meer dan 350 aanmeldingen per maand binnen, terwijl dit er in 2020 tussen de 250 en 300 waren. Dat heeft ons echt verrast. Maanden met 320 aanmeldingen waren in het hele bestaan van het expertisecentrum nog niet voorgekomen, nu was het maanden achter elkaar. We wisten niet of we te maken hadden met een tijdelijke piek of dat dit ons “nieuwe normaal” was. In 2022 zien we de aanmeldingen nog verder toenemen, ook vanwege de begrijpelijke drukte door inhaalzorg bij huisartsenpraktijken.”

Expertisecentrum Euthanasie heeft wederom meer zorgprofessionals en patiënten kunnen ondersteunen, zo blijkt

uit het jaarverslag van 2021. Het volledige interview met Sonja Kersten en meer feiten en cijfers leest u in de digitale versie van het jaarverslag 2021 in beeld dat te downloaden is via de website van Expertisecentrum Euthanasie: expertisecentrum euthanasie.nl/feiten-en-cijfers, of via de QR-code.

Geert Smid

Bijzonder hoogleraar Geert Smid deed onderzoek naar "Rouw na zelfdoding en euthanasie wegens psychische aandoeningen". Nabestaanden na euthanasie hadden minder ernstige rouwsymptomen en rouwervaringen dan nabestaanden na zelfdoding.

Onderzoekleider Geert Smid: "Het is voor het eerst dat we het rouwproces in kaart brengen van partners van psychiatrische patiënten, van wie het leven beëindigd werd via zelfdoding of euthanasie. De bevindingen uit het onderzoek zijn recent gepubliceerd."

In Nederland stierven 1035 mensen door zelfdoding als gevolg van een psychische stoornis (in 2020) en 115 mensen door euthanasie vanwege een psychische stoornis (in 2021). De onderzoekers, verbonden aan ARQ Nationaal Psychotrauma Centrum en de Universiteit voor Humanistiek namen bij nabestaanden diepte-interviews en vragenlijsten af. Hun overleden levenspartners waren in behandeling geweest vanwege een psychische stoornis en waren overleden door euthanasie of zelfdoding. Twee conclusies wil hij graag uitlichten:

- Nabestaanden na euthanasie hadden minder ernstige rouwsymptomen en rouwervaringen dan nabestaanden na zelfdoding. Dit hing samen met goed afscheid kunnen nemen, afwezigheid van lijden rond het sterven en aanwezigheid van professionele steun.
- Nabestaanden uitten de wens dat artsen vaker bereid zouden zijn om euthanasie in de context van psychisch lijden te overwegen.

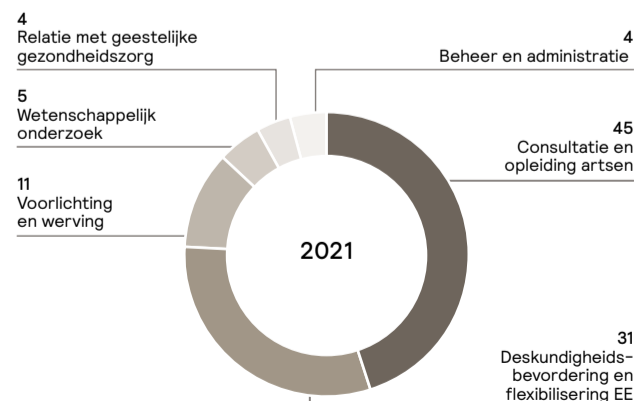
"Nabestaanden doen een appèl op psychiaters om een euthanasieverzoek bij patiënten met psychische aandoeningen vaker in overweging te nemen en in te willigen. Uit eerder onderzoek is gebleken dat 16% van de mensen die afgewezen worden, daarna uit het leven stapte."

Bestedingen van de VvEE in 2021

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE) is nauw verbonden met Expertisecentrum Euthanasie. De VvEE ondersteunt Expertisecentrum Euthanasie in morele en financiële zin.

Het streven is dat de zorgverlening van Expertisecentrum Euthanasie vergoed wordt uit de basis zorgverzekering. Daarmee worden echter niet alle kosten gedekt. De in totaal 12.700 vrienden (donateurs) maken extra werkzaamheden, diensten en investeringen van het expertisecentrum mogelijk. Expertisecentrum Euthanasie gebruikt de steun van de VvEE voor ontwikkeling en innovatie van haar zorgverlening en organisatie en voor de ontwikkeling van deskundigheid van de beroepsgroep op het gebied van euthanasie. Ook maakt zij wetenschappelijk onderzoek mogelijk. Deze activiteiten passen bij de doelstellingen van Expertisecentrum Euthanasie.

Bestedingen van de VvEE in 2021, in procenten

Bron: jaarrekening VvEE

De jaarrekening is te vinden op de website van het expertisecentrum: expertisecentrum euthanasie.nl/doelstellingen-en-organisatie/

Wilma Drager-Visee: "Het is belangrijk aan te sluiten bij de wensen van de ander."

Relatiebeheerder Wilma Drager-Visee zoekt de gemeenschappelijke deler.

Wilma Drager-Visee is vorig jaar bij Expertisecentrum Euthanasie aan de slag gegaan als relatiebeheerder. Zij gaat het gesprek aan met psychiaters en andere beroepsgroepen om hen te laten weten hoe het expertisecentrum hen kan ondersteunen op het gebied van euthanasie. Met als uiteindelijk doel dat meer professionals een euthanasieverzoek van hun patiënt zelf kunnen en willen onderzoeken.

"Mijn werk bestaat uit het opbouwen en onderhouden van relaties met verschillende beroepsgroepen die te maken krijgen met euthanasieverzoeken", vertelt Drager-Visee. "Op dit moment ligt het accent van mijn inzet op de Geestelijke Gezondheidszorg (GGZ). Ik onderzoek of en hoe kan worden samengewerkt, zodat we onze kennis en expertise kunnen delen. Daarbij informeer ik geneesheer-directeuren en psychiaters over de vormen van ondersteuning die wij kunnen bieden: advies, de inzet van de consulent euthanasie en geaccrediteerde nascholingen. Het blijkt dat zij daarvan vaak nog onvoldoende op hoogte zijn. Als zij het niet weten, kunnen zij het ook niet inzetten."

Thuis voelen

De functie van relatiebeheerder is nieuw bij het expertisecentrum. Drager-Visee: "Ik heb de tijd gekregen om mezelf thuis te gaan voelen in de materie en daar ben ik heel blij mee. Om goed ingewerkt te raken, heb ik talloze gesprekken gevoerd met collega's. Vanzelfsprekend heb ik me ingelezen, documentaires gekeken en via informatie op internet mijn kennis vergroot. Ook volgde ik de interne starttraining en enkele van onze eigen nascholingen. Daarnaast neem ik regelmatig deel aan wetenschappelijke bijeenkomsten."

Zij maakte kennis met het bestuur van Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie en was recent aanwezig bij een Vriendenbijeenkomst. Door

corona was dat er tot nu toe niet van gekomen. "De financiering door de stichting maakt onder meer de scholingen en de inzet van de consulent euthanasie mogelijk. Dat is waanzinnig belangrijk."

'Hoe langer je werkt, hoe meer er op je pad komt.'

In gesprek

Na haar middelbare schoolopleiding werkte Drager-Visee als psychiatrisch verpleegkundige. Daarna was zij bijna dertig jaar werkzaam als rayonmanager in de farmaceutische industrie. Het leggen van contacten, netwerken en zoeken naar facetten waarin je iets voor elkaar kunt betekenen, is haar dan ook niet vreemd. In een gesprek gaat zij op zoek naar de gemeenschappelijke deler. "In de gesprekken binnen de GGZ bijvoorbeeld komt standaard voorbij dat de wachtlijst voor mensen met psychisch lijden die een euthanasiewens hebben erg lang is, zo'n twee jaar. We zijn het altijd eens dat zo'n lange wachttijd onacceptabel is. Vervolgens gaan we in gesprek over de redenen van die lijst.

Eén daarvan is dat onvoldoende psychiaters zelf een euthanasieverzoek oppakken. Wij kunnen hen daarbij helpen."

Verbinding

Het was best spannend of de specialisten op een relatiebeheerder van Expertisecentrum Euthanasie zaten te wachten. "Mijn ervaring tot nu toe is dat iedereen ervoor open staat om kennis te maken en meer te horen over het expertisecentrum. Men vindt het prettig dat verbinding wordt gezocht en dat zij meer horen over wat wij voor hen kunnen betekenen. Met regelmaat komt er een vervolg op het contact. We organiseren een scholing of leveren sprekers voor een symposium. Soms breiden we de kennismaking uit. Dan ga ik in gesprek met meer medewerkers van een organisatie en vraag ik onze experts erbij. Het is belangrijk aan te sluiten bij de wensen van de ander."

Zichtbaarheid

Naast de psychiatrie gaat Drager-Visee zich ook richten op het leggen van contacten met huisartsen en specialisten ouderengeneeskunde. "Zij worden ook met euthanasieverzoeken geconfronteerd. Bijvoorbeeld van mensen met dementie, een stapeling van ouderdomsklachten of somatische aandoeningen." De relatiebeheerder werkt aan zichtbaarheid bij alle doelgroepen door onder meer het aanwezig zijn op congressen en symposia. "Ik ontmoet daar mensen die ik op een later moment weer kan benaderen. Zo bouw ik aan een netwerk. Hoe langer je werkt, hoe meer er op je pad komt."

Vriendenbijeenkomsten en webinars

Blijf op de hoogte!

Op onze vriendenbijeenkomsten en webinars leggen wij uit wie wij zijn, wat wij doen en hoe het er met de organisatie voor staat. U hoort praktijkverhalen van artsen en verpleegkundigen verbonden aan het expertisecentrum en u heeft volop gelegenheid om vragen te stellen.

Vriendenbijeenkomst

28 oktober 2022
13:00 tot 16:30 uur

Deze bijeenkomst wordt georganiseerd bij het Planetarium in Amsterdam. Het bestuur van de vrienden vertelt wat het expertisecentrum met de steun van de vrienden doet. Psychiater Kit Vanmechelen deelt een praktijkverhaal over euthanasie bij psychiatrie. Ellen Rentema en Gerard Baltus, beiden consulent euthanasie, delen verhalen over wat zij in de praktijk tegenkomen rondom euthanasie bij een stapeling van ouderdomsaandoeningen.

Er wordt tijdens de bijeenkomst ook verteld over de stand van zaken en de laatste ontwikkelingen bij Expertisecentrum Euthanasie.

Wilt u een vriendenbijeenkomst bijwonen? Schrijf u snel in. De belangstelling is doorgaans groot en vol is vol. Na aanmelding ontvangt u het volledige programma en de routebeschrijving.

Aanmelden kan via expertisecentrum-euthanasie.nl/vriendenbijeenkomst. U kunt zich ook telefonisch aanmelden via 070 891 26 21.

Webinar gemist?

De afgelopen tijd heeft de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie meerdere webinars georganiseerd. In augustus zelfs weer een fysieke bijeenkomst.

- Vriendenbijeenkomst 19 augustus 2022
- Webinar euthanasie bij dementie
- Webinar euthanasie bij oncologie
- Webinar euthanasie bij psychiatrie
- Webinar euthanasie bij een stapeling van ouderdomsaandoeningen

Deze uitzendingen kunt u terugkijken op expertisecentrum-euthanasie.nl/vrienden.

10 jaar Expertisecentrum Euthanasie

Op 12 oktober vindt het symposium '10 jaar Expertisecentrum Euthanasie' plaats. U kunt hier aan deelnemen via een livestream.

Tijdens dit symposium staat terugkijken op de afgelopen 10 jaar en de verdieping zoeken centraal. Thema's die aan bod komen zijn onder andere ervaringen met de consulent bij patiënten met psychiatrisch lijden en orgaandonatie na euthanasie. Ook gaan Steven Pleiter, de oprichter van de Levenseindekliniek en later Expertisecentrum Euthanasie en Sonja Kersten, huidig bestuurder van het expertisecentrum met elkaar in gesprek. Alle Vrienden van wie we een e-mailadres hebben, hebben per e-mail een

persoonlijke uitnodiging ontvangen. Als u wilt deelnemen, maar u ontvangt onze nieuwsbrief alleen per post, kunt u uw e-mailadres aan ons doorgeven via vrienden@expertisecentrum-euthanasie.nl, onder vermelding van "interesse in symposium". Wij zorgen er dan voor dat u ook een digitale uitnodiging ontvangt.

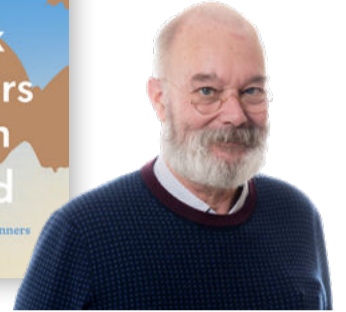
Het programma voor deze inspirerende middag kunt u vinden op 10jaarexpertisecentrum-euthanasie.nl

Sterven voor beginners

Ook dokters gaan dood

Jenne J. Wielenga heeft als medisch specialist en als arts en medisch manager bij het Expertisecentrum Euthanasie veel stervensprocessen van dichtbij meegemaakt. Toen zijn eigen dood dichterbij kwam, realiseerde hij zich dat hij van zijn patiënten geleerd had vrede te vinden in de eindigheid van het leven.

Ook dokters gaan dood, 76 pagina's.
€ 11,45 + € 4,50 verzendkosten
Bestellen via 070-8912621
of via expertisecentrum-euthanasie.nl/vrienden

In dit boek vertelt hij hoe hij zich gedurende zijn leven tot de dood verhouden heeft. Hij hoopt hiermee artsen en patiënten die met het naderend einde geconfronteerd worden tot steun te zijn. Het is een zeer persoonlijk relaas, waarin hij uitlegt wat hij van zijn patiënten geleerd heeft; en ook hoe religie en filosofie ons kunnen helpen om te gaan met onze sterfelijkheid.

Steun ons: word vriend.

Met uw hulp kunnen wij:

- De continuïteit van euthanasiezorg garanderen
- Interne ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie ondersteunen
- (Huis)artsen begeleiden bij euthanasietrajecten
- Nascholing voor (huis)artsen aanbieden
- Wetenschappelijk onderzoek doen
- Voortdurend werken aan maximale zorgvuldigheid
- Kennis over euthanasie en levenseinde bij vrienden versterken

Als vriend ontvangt u uitnodigingen voor vriendenbijeenkomsten met actuele thema's. Ook krijgt u drie keer per jaar de nieuwsbrief *Vrienden voor het Leven* toegestuurd, met nieuws en informatie over de euthanasiezorg en ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie.

Doneer via NL36 TRIO 0391 1048 45 t.n.v. Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie o.v.v. 'gift'. Elke bijdrage is van harte welkom.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie heeft een ANBI-status, waardoor uw donatie fiscaal aftrekbaar is en uw steun voor honderd procent ten goede komt aan Expertisecentrum Euthanasie.

Meer informatie over donaties, schenkingen, legaten en erfstellingen vindt u op onze website: expertisecentrum-euthanasie.nl/vrienden.

Ook vriend worden? Schrijf u in via expertisecentrum-euthanasie.nl/vriend-woorden. U kunt ook de QR-code gebruiken.

Colofon

No. 11, herfst 2022

Vrienden voor het leven is een uitgave van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. De nieuwsbrief verschijnt drie keer per jaar (papier en digitaal). Donateurs ontvangen de nieuwsbrief gratis.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE)
Antwoordnummer 286, 1800 VB Alkmaar
070 891 26 21 (ma t/m vrij van 8.30 tot 17.00 uur)
vrienden@expertisecentrum-euthanasie.nl
expertisecentrum-euthanasie.nl/vrienden

Redactie Lobsang Jap-A-Joe
Aan dit nummer werkten mee:
Willeke Stadtman, Teus Lebbing, Annerieke Dekker, Noesja Hoffschlag, Marijke van Moll
Fotografie Peter Boer, Maartje Geels, Martijn Beekman
Vormgeving Studio Het Mes
Drukwerk en verzending MEO

Copyright Teksten uit deze nieuwsbrief mogen uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie worden overgenomen.